Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Τότε πιὰ ὅλα ἐβγῆκαν εἰς τὸ φανερό. Ὁ Λεονταράκης ἐκάθησε καὶ τὰ εἶπε ὅλα τῆς μητέρας του ἀπὸ τὴν ἀρχήν, καὶ φαντάζεσθε μὲ τί ἐνδιαφέρον ἐτέντοναν τ' αὐτάκια των ν' ἀκούσουν καὶ τ' ἀδέλφια του, — ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης.

Ἅμα ὁ Λεονταράκης ἔφθασεν ἐκεῖ πού του ἔβαλαν στὸ κεφάλι τὸν σκοῦφο μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἀμελής», ἡ Λεονταρίνα ἄναψε κ' ἐκόρωσε :

— Μπᾶ ! τὸν ἀθεόφοβο ! εἶπε. Γιατί, παιδάκι μου, νὰ μὴ μοῦ τὰ 'πῆς ἐνωρίτερα αὐτὰ τὰ πράγματα ; Θὰ σ' ἔπαιρνα ἀμέσως στὸ σπίτι, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον, καὶ θὰ ἔβαζα τὸν πατέρα σου νὰ τοῦ δείξῃ ἐκεινοῦ τοῦ παληο-Τζίκου-Τζέκου, ἂν το ἤξερα ἀπὸ προτήτερα ! ... Βγάλε τα ἀμέσως αὐτὰ τὰ γελοῖα ροῦχα, ἀγοράκι μου, καὶ νὰ μὴν τὰ ξαναφορέσῃς πιά ! Τί ἄσχημα, τί στενόχωρα πράγματα ! ... Δέν το χωρεῖ ὁ νοῦς μου πῶς ἠμποροῦν καὶ τα φοροῦν ἐκεῖνα τὰ ζῷα, ποῦ τὰ λένε ἀνθρώπους ! ... Μαριάνθη, Ἀριστομένη, πάρτε τα νὰ τα πετάξετε στὰ σκουπίδια, αὐτὰ τὰ κουρέλια ! Ἄ ! ὅλα κι' ὅλα ! ... ἂν ὁ γάϊδαρος ἐφόρεσε μιὰ φορὰ τὴν λεοντῆν, κ' ἔγινε ρεζίλης τῶν σκυλιῶν, θὰ καταδεχθῇ τὸ παιδὶ τοῦ Λέοντος νὰ φορέσῃ *ἀνθρωπῆν* ; Ἔξω γρήγορα ! δέν μου χρειάζονται γιὰ τὰ παιδιά μου τέτοια μασκαράδικα φορέματα ! ... Καὶ ὁ' ἐκτύπησε, αἴ ; στὸ χέρι μὲ τὴν βέργα, αἴ ; ... Μπᾶ ! τὸν χωριάτη ! ... Καλά, λοιπόν, πήγαινε τώρα νὰ παίξῃς ...

Ὁ Λεονταράκης ὅμως δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ. Ἤθελε πρῶτα νὰ τὰ τελειώσῃ ὅλα, ὅλα νὰ τα 'πῇ. Ἔπειτα, ξεύρετε, ἤτανε καὶ τὸ ζήτημα τῆς Φασουλίνας.

Ἐκάθησε λοιπὸν κ' ἔκαμε εἰς τὴν μητέρα του τόσα ἐγκώμια καὶ τόσους ἐπαίνους, γι' αὐτὸ τὸ τσαμένο τὸ κοριτσάκι, ὥστε ἡ Λεονταρίνα τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τώρα, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ μικρή ;

— Τὴν ἔφερα ἐδῶ, καὶ τῆς εἶπα νὰ περιμένῃ ἀπ' ἔξω, στὴν αὐλή ... Δὲν ἔχει τώρα κανένα ἄλλον προστάτην ... Δέν τὴν κρατοῦμε μαζί μας, μαμμά ;

Ἡ Λεονταρίνα δέν το ἄκουσε μὲ καλὸ αὐτί, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν ἀρχήν.

«Εἶχε ἰδῇ ἕνα θέαμα πολὺ παράξενο.»

— Μπᾶ, μπᾶ ! παιδί μου, δὲν κάνει ... Μαΐμοῦ μέσα σὲ σπίτι, φέρνει γουρσουζιά ...

Ἀλλὰ ὁ Λεονταράκης ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ρητορικήν του :

— Ἄχ ! μαμμά μου, ἂν την ἔβλεπες, τί καλὴ καὶ τί χαριτωμένη ποῦ εἶνε ! Σωστή δεσποινίς, καθὼς πρέπει ! Καὶ θὰ εἶνε πρώτης τάξεως συντροφιὰ γιὰ τὴν Ἄνθη καὶ τὸν Μένη ... Θά τους κάνῃ ἕναν κόσμο νόστιμα παιγνίδια ! ...

Ἐδῶ ὁ Ἀριστομένης καὶ ἡ Μαριάνθη ἐσήκωσαν ψηλὰ τὴν μύτην των, σὰν νὰ ἤθελαν τάχα νὰ δείξουν πῶς δέν τὴν εἶχαν ἀνάγκη τὴν Φασουλίνα, γιὰ νὰ κάνουν ἕνα κόσμο παιγνίδια. Τὰ ἔκαμναν καὶ μονάχοι των.

Ἐπὶ τέλους ἡ Λεονταρίνα εἶπε τὸ ναί, καὶ ὁ Λεονταράκης ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὴν προστατευομένην του. Τὴν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ οἱ καλοὶ τρόποι, ἡ εὐγένεια καὶ τὰ μαΐμουδίστικα καμώματα τῆς Φασουλίνας, γρήγορα ἔκαμαν τὴν Λεονταρίναν νὰ την συμπαθήσῃ. Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὴν Μαριάνθην καὶ τὸν Ἀριστομένην, ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μαζί της. Καὶ ἔτσι ἐλύθη καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ἡ Φασουλίνα ἐκάθησε μέσα στὸ βασιλικὸ παλάτι τοῦ Λέοντος καὶ τῆς Λεονταρίνας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, — ὅταν τὸ φεγγάρι, ποῦ ἦτο μάλιστα πανσέληνος, ἀνέτειλεν εἰς τὸν λόγγον καὶ τὴν ἔρημον, κ' ἔφεγγε σὰν νὰ ἦτο ἡμέρα μὲ τὸ λαμπρόν του φῶς, — ὁ βουλευτὴς κύριος Λεόπαρδος, καθὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸν βραδυνὸν περίπατόν του, ἐκοντοστάθηκε ἐξαφνισμένος.

Εἶχεν ἰδῇ ἕνα θέαμα πολὺ παράξενο, καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ἕνα τραγοῦδι μὲ πολυφωνίαν, ἀκόμα πιὸ παράξενο. Τὸ βραδυνὸ ἀεράκι, τὸ λεπτὸ καὶ μυρωμένο, τοῦ ἔφερεν εἰς τὴν ἀκοήν του τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ τραγουδιοῦ :

Ὁ γέρο-Τζίκο-Τζέκος μας,
Μᾶς ἔφυγε καὶ πάει ντὰ-ντὰ !...

Ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ παχειὰ κυρία Ἐλεφαντίνα, ἡ ὁποία εἶχε κοιμηθῇ

μὲ τὲς κότες, ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν εἰρηνικὸν ὕπνον της, καὶ εἶπε, μὲ ἕνα δυνατὸ χασμουρητό, εἰς τὸν ἄνδρα της :

— Ξέρεις, φίλτατέ μου, τί ἔβλεπα εἰς τὸν ὕπνο μου ; . . . Ἔβλεπα ὅτι τὸ Σχολεῖον τοῦ κυρίου Μαϊμουδιάδου δὲν πηγαίνει διόλου καλά, καὶ ὅτι θὰ διαλυθῇ . . .

— Πάει, τώρα πιὰ Σχολεῖον ! δὲν ἀκοῦς τὸν Γιαννάκη μας τί τραγουδᾷ ἀπ' ἔξω μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ; — ἀπήντησεν ὁ ἄνδρας της.

Τὰ εἶχε μάθη, βλέπετε, αὐτὸς ὅλα τὰ καθέκαστα, πολὺ πρὶν τὰ μάθῃ ἡ κυρία Ἐλεφαντίνα.

Καὶ ἐκάθησε νὰ της διηγηθῇ πῶς ἐπῆρε τέλος τὸ περίφημον Σχολεῖον τῶν Ζῴων. Δηλαδὴ ἐκάθησε ἐκεῖνος καλά. . . κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΥΓΟΝΙ

Ὅλα τὰ πουλιὰ
Μ' εὐθυμη λαλιὰ
Κελαϊδοῦν 'στὸ λόγγο.
Μόνο ἕνα πουλὶ
Θλιβερὰ λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.

Τί ἔχει καὶ θρηνεῖ ;
Ποιὰ παντοτινὴ
Λύπη τὸ πληγόνει
Τὸ ἔρημο πουλί,
Ποῦ πικρὰ λαλεῖ
Καὶ τὸ λὲν τρυγόνι ;

Κάποια τουφεκιὰ
Μαύρη καὶ κακιὰ
Ἔπεσε 'στὴ φτέρη,
Κι' ἄφισε νεκρὸ
Χάμω τὸ μικρὸ
Τὸ γλυκὸ του ταῖρι.

Ἔζησαν μαζί. . .
Τώρα μόνο ζῇ
Κ' ἔρημο 'στὸ λόγγο
Τὸ φτωχὸ πουλί,
Ποῦ πικρὰ λαλεῖ
Μὲ καϊμὸ καὶ βόγγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, εἰς τὸ μέσον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς τὸ μέσον τῆς μακρᾶς κ' ἐπαχθοῦς περιόδου τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς, ἀναστυλόνεται εἰς τὰς ἐκκλησίας ὁ τίμιος Σταυρός, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν νηστευόντων καὶ προσευχομένων. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας, ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν· εἶνε ἡ ὑπόμνησις τοῦ πνευματικοῦ Πάσχα, εἶνε ἡ ἐπαγγελία τοῦ νοητοῦ Παραδείσου.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς προπαρασκευῆς διὰ τὰς ἐξετάσεις, εἰς τὸ μέσον τῆς σχετικῶς μακρᾶς κ' ἐπαχθοῦς διὰ τοὺς μαθητὰς περιόδου τῶν ἐπαναλήψεων, τῆς μελέτης, ἤθελα νὰ εἶχα κ' ἐγὼ νάναναστυλώσω ἓν παρόμοιον Σύμβολον, πρὸς παρηγορίαν κ' ἐνίσχυσιν... Εἰς τὸ μέσον τῆς Τεσσαρακοστῆς σας, ἤθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ σας ἐπιδείξω, μὲ μίαν εἰκόνα, μὲ μίαν παράστασιν, τὸ Καθῆκον χάριν τοῦ ὁποίου κοπιάζετε, καὶ τὸ λαμπρὸν Πάσχα τὸ ὁποῖον σᾶς περιμένει μετὰ τὰς ἐξετάσεις : τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὴν ἐπιβράβευσιν τῶν κόπων σας.

Εἠμπορεῖτε νὰ φανταστῆτε ἕνα Σταυρὸν στολισμένον ἐπάνω μ' ἕνα στέφανον ἀπὸ δάφνην. Μήπως ὁ Σταυρὸς δὲν εἶνε καὶ τοῦ καθήκοντος τὸ σύμβολον ; Πρέπει νὰ βαστάσετε τὸν Σταυρόν σας, πρέπει νὰ ἐκτελέσετε τὸ βαρὺ καὶ κοπιῶδες καθῆκόν σας, καὶ τότε ὁ στέφανος εἶνε ἰδικός σας. Κυττάξετε τί γλυκὺ φῶς ποῦ περιβάλλει τὸ σύμβολόν μου ! Ἀτενίσατέ το μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Δὲν εἶνε παρηγορία κ' ἐνίσχυσις;

Σᾶς φαντάζομαι. σᾶς παρακολουθῶ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσοι πηγαίνετε ἀκόμη εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅσοι παρασκευάζετε ἀκόμη τὴν ζωήν σας, τὸ μέλλον σας, ἔχετε ἀφίσῃ τώρα κάθε διασκέδασιν, κάθε ἄλλην ἀσχολίαν καὶ σκέψιν, καὶ κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτιά σας, παρὰ τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας, τὴν φορτωμένην μὲ βιβλία καὶ τετράδια, μελετᾶτε, μελετᾶτε. . . Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβετε ὅλα τὰ μαθήματα ὅσα ἐμάθατε αὐτὸν τὸν χρόνον, διὰ νὰ τὰ μάθετε καλλίτερα καὶ νὰ εἶσθε ἕτοιμοι διὰ τὴν δοκιμασίαν. . . Κοπιάζετε πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἔρχονται στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ θάρρος σᾶς ἐγκαταλείπει. . . Λιποψυχεῖτε. . . Σᾶς ἔρχετε νὰ τἀφίσετε ὅλα, νὰ πετάξετε βιβλία καὶ τετράδια, νὰ βγῆτε ἔξω. . . Ἀλλ' ὄχι ! Κάτι σᾶς κρατεῖ, κάτι σᾶς δεσμεύει εἰς τὸ κάθισμά σας. Μία σκέψις, μία ἰδέα. Ἡ αὐτὴ σκέψις ποῦ κρατεῖ τὸν στρατιώτην εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ὅταν ὁ φόβος τοῦ λέγῃ νὰ πετάξῃ τὰ ὅπλα του καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν : Ἡ σκέψις ὅτι ὁ καλὸς στρατιώτης πρέπει νὰ μένῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν ὅπου ἐτάχθη, — ἡ ἰδέα ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ἐκπληροῖ τὸ καθῆκόν του.

Τὸ καθῆκον ! Ἀλλὰ διὰ τὸ καθῆκον καὶ σεῖς ἀγωνίζεσθε τώρα, κοπιάζετε, ἐργάζεσθε, μελετᾶτε. Βαρὺ τὸ καθῆκον, ὅπως ὁ συμβολικὸς Σταυρός. Ἀλλ' ἰδῆτε καὶ τὸν θαυμάσιον στέφανον, ὁ ὁποῖος τὸν στολίζει ! Ὁποίαν χαράν, ὁποίαν ἀπόλαυσιν, ὁποίαν εὐδαιμονίαν ὑπόσχεται αὐτός, εἰς ὅσους θὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθῆκόν των καὶ θὰ γίνουν ἄξιοί του ! Εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ ὡραιοτέρα καὶ πολυτιμοτέρα ἱκανοποίησις, ποῦ θά σας κάμῃ νὰ λησμονήσετε ὅλους τοὺς κόπους, ὅλα τὰ βάσανα, ὅλας τὰς ἀγρυπνίας. . .

Ἐμπρὸς λοιπόν, μελετᾶτε ! Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, ὦ φιλότιμοι μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι. Μὴ δειλιάσετε οὔτε στιγμὴν πλέον πρὸ τοῦ ἱεροῦ σας καθήκοντος. Ὁ στέφανος εἶνε ὡραῖος. Θὰ τὸν φορέσετε, καὶ θὰ τὸν βλέπουν ὅλοι μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς νὰ στολίζῃ τ' ἀγνὰ μέτωπά σας, ὅταν θὰ κρατῆτε στὰ χέρια σας καὶ θὰ δείχνετε μὲ ὑπερηφάνειαν ἕνα χαρτί, τὸ ὁποῖον, κοντὰ εἰς τὸνομά σας, θὰ γράφῃ τὴν λέξιν *Ἄριστα*...

Σᾶς ἀσπάζομοι ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Τέλος.)

— Ἀπὸ ποῦ ἐξεφυτρώσατε ; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.

— Ἀπὸ τὴν Μπάθ, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐφύ. . .

— Εἴδαμε καὶ ἐπάθαμε στὸ ταξεῖδι ! διέκοψεν ἡ Μαριάννα, τρέχουσα νὰ φιλήσῃ τὸν πατέρα της. Ἐνόμιζα πῶς δὲν θὰ ἐξανάβλεπα τὸ σπίτι μας !

— Τὸ τραῖνό που ἐπήγαινεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ δικό μας ἐξετροχιάσθη, ἐπεξήγησεν ἡ Δωροθέα. Ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὴν Μπὰθ μὲ τὸ τελευταῖον τραῖνο ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, καὶ ἀπὸ τότε εἰμέθα στὸ πόδι. . .

— Ὦ ! τὰ καϊμένα, θὰ εἶνε πεθαμένα τοῦ κρύου καὶ τῆς πείνας ! ἀνεβόησεν ἡ ξένη κυρία, καὶ ἐσηκώθη ἐπάνω. — Στάσου, χρυσό μου, νὰ σοῦ τα βγάλω αὐτά. . .

Καὶ ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ σαλάκια καὶ τὸ ἐπανωφόρι τῆς Μαριάννας, ὅσον ταχύτερα ἠμποροῦσε.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πεθερά μου, Δωροθέα, εἶπεν ὁ πατέρας της, γελῶν.

Ἡ κυρία Λῇ ἐσήκωσε τὰ μάτια, καὶ ἔκαμε νεῦμα τῆς Δωροθέας.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν θά μας ἐμποδίσῃ νὰ εἴμεθα φίλες, εἶπε. Δὲν παραγγέλλεις καλλίτερα νὰ φέρουν τίποτε νὰ φάγουν αἱ περιπλανώμεναι αὐταί, πρὶν ἀρχίσῃς νά τας ἐρωτᾷς τὰ καθέκαστα ;

— Ὤ, ναί ἐφώναξεν ἡ Δωροθέα, εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θέματος τῆς ὁμιλίας. — Εἴμαστε τόσο πεινασμένες, καὶ τὰ πόδια μας εἶνε παγωμένα. Ἂς φᾶμε πρῶτα κἄτι τι. . .

— Χοιρομέρι μὲ αὐγά, καὶ ψωμὶ καὶ καφφέ, ἀληθινὸ καφφὲ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ πολὺ-πολύ ! εἶπεν ἡ Ἐβελίνα.

— Ὦ ! ἀνεστέναξεν ἡ Μαριωρή, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της· μὴν ὁμιλῆς γι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα. Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο . . .

— Μὰ πῶς συμβαίνει καὶ ἤλθατε στὸ σπίτι ; ἠρώτησεν ὁ κ. Μάρσαλ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμμά ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα. Θὰ σάς τα ἐξηγήσω, ἅμα ἔλθῃ καὶ ἡ μαμμὰ ἐδῶ.

— Ἡ μαμμὰ εἶνε στὸ κρεββάτι, κ' ἔχει κ' ἕνα καινούργιο μωρό ! ἐφώναξαν ἐν χορῷ αἱ μικρότεραι.

— Μωρό ! ἀνεβόησαν ἔκθαμβοι αἱ δραπετίδες.

— Ναί, ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα, χορεύουσα ἀπὸ τὴν χαράν της, ἕνα ἀληθινό, ζωντανὸ μωρουδάκι !

— Μὰ τίνος μωρουδάκι, ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία ἦτο γονατιστὴ κ' ἔλυνε τὰ ὑποδήματά της.

— Δικό μας μωρό ! τίνος ἄλλου ποῦ ; ἐφώναξεν ἡ Ἐλεονώρα, ἐνῷ ἐχοροπηδοῦσε τὸν *κουτσό*, εἰς τὸ ἕνα της πόδι. Ἤλθε χθὲς τὸ βράδυ τὸ μωρό, καὶ ἐχαρήκαμε πολύ, ἂν καί μας ἔκανε ἔκπληξιν, διότι εἴχαμεν νὰ ἰδοῦμε τόσον καιρὸ μωρὸ στὸ σπίτι μας.

— Σ' ὅλες μας ἔκανεν ἔκπληξιν, εἶπεν ἡ Οὐίνιφρεδ, ἡ ὁποία ἔλυνε τὰ ὑποδηματάκια τῆς Ἐβελίνας. Ὁ πατέρας μάλιστα ἦτανε κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, ὅταν ἦλθε νά μάς το 'πῇ.

— Καλά ! εἶπεν ἐμφαντικῶς ἡ Δωροθέα, καθὼς ἐκτυποῦσε τὸ πόδι της εἰς τὸ πάτωμα κ' ἐσηκόνετο ὀρθή. — Ἐλπίζω τουλάχιστον πῶς δὲν ἔχει καὶ αὐτὴ κόκκινα μαλλιά, καὶ πῶς δὲν θὰ τὴν στείλετε ἐσωτερικὴν σὲ παρθεναγωγεῖον!

— Δὲν εἶν' *αὐτή*, εἶνε *αὐτός* ! ἐφώναξαν αἱ μικρότεραι, ὅλες μαζί.

— Τί ! ;

Καὶ τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα κορίτσια ἐστάθησαν μὲ ἀνοικτὸ στόμα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν.

— Εἶνε ἀλήθεια ἀγόρι, πατέρα ; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, κάτωχρος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Ναί, καλή μου κόρη· εἶνε ἀληθινό, ζωντανὸ ἀγόρι, ὥστε. . . ἐλύθηκαν τὰ μάγια.

— Εἶνε λοιπὸν ὁ υἱός καὶ κληρονόμος σου ;

— Ὅπως το λές, Δωροθέα μου, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ μαλλιά του εἶνε καστανά.

— Ὥστε αὐτὸς θὰ κληρονομήσῃ τὸ κτῆμα, καὶ δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ πάρω ἐγὼ τὸν Τζώρτζη ;

— Ἀκριβῶς. . . Καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ εὐγνωμονῇς γι' αὐτὸ τὴν μητέρα σου.

— Δέν την ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. κ' ἐκάθησε κάτω.

Καὶ τότε τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα, ἐνῷ ὁ πατέρας της τὴν ἔβλεπε κ' ἐγελοῦσε. Ἡ Δωροθέα γρήγορα συνῆλθε, καὶ τότε πλέον ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις, ἀτελείωτοι. . . Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ἡ μὶς Δάλυ, ὅλη χαρὰ ποῦ ἔβλεπε τὰ κορίτσια, καὶ κατόπιν ἐκομίσθη τὸ πρόγευμα.

— Τὸ πρῶτο καλὸ φαγί, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ λείπομεν ἀπὸ τὸ σπίτι, — εἶπεν ἡ Μαριάννα. ἀφοῦ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

— Τώρα αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου, ὥστε νὰ ἰδῶ τὸ μωρό, εἶπεν ἡ Δωροθέα.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, ἴσως, ἀπήντησε ὁ κ. Μάρσαλ. Πρέπει πρῶτα νὰ 'ποῦμε τὰ νέα τοῦ ἐρχομοῦ σας στὴν μητέρα σας, μὲ τρόπον διὰ νὰ μὴν τρομάξῃ. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔχετε συνέλθῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ μοῦ 'πῆτε διὰ ποῖον λόγον ἡ μὶς Μπάρκερ σᾶς ἔστειλε στὸ σπίτι, ἔτσι ἐξαφνικά ; Μήπως ἔπεσε καμμιὰ ἐπιδημία ; . . . ἴλαρὰ ἢ βλογιά ;

— Δέν μας ἔστειλε αὐτή. Ἐμεῖς τὸ ἐσκάσαμε.

— Τὸ ἐσκάσατε ;

Καὶ ὅλοι οἱ παρόντες ἐκύτταξαν ἔκπληκτοι τὰς τέσσαρας φυγάδας.

— Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνωμεν περισσότερον ἐκεῖ μέσα, ἀπήντησεν ἀπαθέστατα ἡ Δωροθέα. Ἂν ἐμέναμεν, θὰ κατεστρέφοντο οἱ χορακτῆρές μας. . . ἀλλὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ σάς τα ἐξηγήσω κατόπιν λίγα-λίγα.

— Ἐγὼ πρόκειται νὰ ἐξέλθω τώρα, εἶπεν ἡ κυρία Λῇ, ἡ ὁποία ἐβοηθοῦσε τὴν μὶς Δάλυ νὰ περιποιηθῇ τὰ κορίτσια, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Δωροθέα ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν της.

— Ἀφοῦ ἀνήκετε καὶ σεῖς στὴν οἰκογένειαν τώρα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, πρέπει ἴσως νά τα μάθετε.

— Εἶνε ἡ γιαγιά μας, ἐφώναξεν ἡ Ἰσαβέλλα, κ' ἐμεῖς ἔτσι τὴν φωνάζομε, ὥστε δὲν πρέπει νά μας 'πῆς τώρα ἐσύ νὰ μὴν τὴν φωνάζομε πιὰ ἔτσι.

— Ἡ Ἰσαβέλλα γίνεται σιγὰ σιγὰ ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς οἰκογενείας, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου, Δωροθέα μου ! εἶπε γελῶν ὁ πατέρας της.

« Ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητρυιάν της» (Σελ. 201, στήλ. 6.)

Τότε ἡ Μαριάννα καὶ ἡ Ἐβελίνα, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤθελαν νὰ εἶνε παροῦσαι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεκαλύπτοντο αἱ ἀνοησίαι των καὶ αἱ ἀταξίαι των, ἐπῆγαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης μαζὶ μὲ τὰς μικροτέρας, ἐνῷ ἡ Δωροθέα, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν Μαριωρήν, διηγεῖτο τὰ ἱστορικά της. Ὁ κ. Μάρσαλ διεσκέδαζε κατὰ βάθος μὲ αὐτά, ἐνῷ ἡ μὶς Δάλυ ἔχυνε δάκρυα διὰ τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφεραν αἱ ἀγαπημέναι της μαθήτριαι. Ἡ κυρία Λῇ δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ κάπου-κάπου ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὰ πράγματα ποῦ ἔλεγεν ἡ προγονή τῆς κόρης της.

— Καλά ! εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ· τὴν προσεχῆ φοράν, ἂς φροντίσῃ κάποιος ἄλλος νά σας εὕρῃ σχολεῖον, ἀφοῦ ἡ ἰδική μου ἡ ἐκλογὴ ἀπέτυχε, μ' ὅλον τὸν κόπον ποῦ ἔκαμα. Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ἔτσι, κυρία Λῇ ;

— Ἦτο πραγματικῶς τόσον πολὺς ὁ κόπος σας ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λῆ, μειδιῶσα.

— Μ' ἐπετύχατε εἰς τὸ τρωτὸν μέρος, ἀπήντησεν ὁ κ. Μάρσαλ. Ἔπρεπε τώρα νὰ θυμώσω μὲ τὰ κορίτσια, ἀλλά, ἐπειδὴ πταίω κ' ἐγὼ ἐν μέρει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται φοβερὰ ἀστεῖον τὸ πρᾶγμα, αἰσθάνομαι ὅτι τὰ συγχωρῶ, διότι, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω—προσέθεσε θέτων τὸν βραχίονά του ὁλόγυρα εἰς τὴν μέσην τῆς Δωροθέας—ἐχάρηκα πολὺ ποῦ ἔχω τὰ κορίτσια μου πάλιν στὸ σπίτι.

— Λοιπόν, μὴ μας μαλώσετε, πατέρα, εἶπ ν ἡ Δωροθέα, ἐνῷ τὸν ἐφιλοῦσε μὲ ὅλως ἄκαιρον ἔκρηξιν στοργῆς. — Ἐννοεῖται, δὲν ἔπρεπε κ' ἐμεῖς νὰ φύγωμεν, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνωμεν περισσότερον, καὶ ξεύρετε, ἂν σας ἐγράφαμεν, τίποτε δὲν ὠφελοῦσε, καὶ ἡ μὶς Μπάρκερ μ' ἔκαμε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ μαμμὰ δὲν μας ἤθελε.

— Ὑποθέτω ὅτι ὁ σκοπός της ἦτο καλός; παρετήρησεν ἡ κυρία Λῆ.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα, ὁ σκοπός της ἦτο καλός, ἀλλὰ τὰ μέσα της ἦσαν ἄσχημα.

— Δὲν θὰ της στείλετε κανένα τηλεγράφημα ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λῆ.

Ὁ κ. Μάρσαλ εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ το στείλῃ ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησεν ἐντελῶς, ἕως ὅτου ἔλαβεν ἕνα, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ τὴν μὶς Μπάρκερ.

Τὸ ἀπόγευμα αἱ ἑπτὰ ἀδελφαὶ ἐπῆγαν νὰ ἴδοῦν τὴν κυρίαν Μάρσαλ καὶ τὸ μωρό, καὶ ἡ χαρά των δὲν εἶχε ὅρια. Ἐθαύμαζαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ μωροῦ, διότι, ὅπως εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, «Ἐπέρασε τόσος καιρός, ἀπὸ τότε που ἐγεννηθήκαμ ν, ὥστε δὲν θυμούμεθα πιὰ πῶς ἐφαινόμαστε τότε.»

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐξέφρασε τὴν χαράν της καὶ τὴν εὐτυχίαν της, διότι εἶχε πάλιν τα τέσσαρα μεγάλα κορίτσια εἰς τὸ σπίτι. Δέν τα ἄφισαν ὅμως νὰ μείνουν πολλὴν ὥραν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀλλὰ γρήγορα ἐμβῆκαν εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἐξῆλθαν μὲ γέλια καὶ χαρές. Ἡ Δωροθέα ἔπειτα ἐπέστρεψε πάλιν μόνη της, καὶ πολλὴν ὥραν ἐστάθη κ' ἐκύτταζε τὸ μωρὸ ποῦ ἐκοιμᾶτο.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἐσεῖς μ' ἐσώσατε, ἐσεῖς μ' ἐκάματε νὰ γυρίσω κεφάλι, καὶ δι' αὐτὸ θὰ σας λέγω μητέρα μου εἰς τὸ ἑξῆς καὶ πάντοτε, —εἶπε. —Καὶ θὰ κάμω ὅ,τι δύναμαι διὰ νὰ σας βοηθῶ πραγματικῶς εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν μικρῶν καὶ νὰ μὴν ἐπιμένω πάντοτε ὅτι ἔχω δίκαιον. . . ἐκτὸς, φυσικά, ὅταν πραγματικῶς ἔχω !

Καὶ τότε ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν μητρυιάν της, καὶ ἔφυγε τρέχουσα ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Δος Σ. Ε. Μπουκάμ]

ΤΕΛΟΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια.)

Οἱ *πιάγε*, οἱ ἱερεῖς δηλαδὴ τῶν Ἰνδῶν, ἔστρεψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀρνίου πρὸς τὴν ἀνατολήν, κατόπιν δὲ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὠπλισμένος μὲ μαχαῖρι κόπτερον καὶ πολὺ μυτερόν, τοῦ ἤνοιξε τὴν ἀριστερὰν πλευράν, καὶ τότε τοῦ ἀπέσπασε, μὲ ταχύτητα καὶ ἐπιδεξιότητα, πρῶτα τὰ ἔντερα καὶ ἔπειτα τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν.

Αὐτὰ ὅλα ἐγίνοντο συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς παλαιᾶς ἑορτῆς τοῦ *Ραϊκοῦ*, τὴν ὁποίαν οἱ Ἴγκας ἐώρταζαν ἄλλοτε μὲ πομπὰς μεγαλοπρεπεστάτας, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ εἶχαν διατηρήσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Πάντοτε κατὰ τὰς ἑορτάς, μετὰ τὸ προσκύνημα τοῦ ὁμοιώματος τοῦ Ἡλίου καὶ τὴν προσφορὰν τῶν δώρων καὶ τῶν ἀναθημάτων, οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐθυσίαζαν πολυάριθμα ἀρνία καὶ ἐξήταζαν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ σπλάγχνα των, διὰ νὰ ἴδοῦν ἂν ὁ Ἥλιος, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευαν ὡς θεὸν ζωοδότην, ἦτο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας τῆς λατρείας των.

Ἂν, μετὰ τὴν σφαγίασιν τοῦ θύματος, οἱ πνεύμονες ἔπαλλον ἀκόμη, ἂν οἱ βρόγχοι των ἐφούσκωναν καλὰ μὲ τὸν ἀέρα, ποῦ ἐφυσοῦσαν οἱ ἱερεῖς μέσα των, ἡ ἀπάντησις ἦτο καταφατική. Ἂν ὄχι, ἐθυσίαζαν ἀκόμη ἕνα κριὸν καὶ μίαν ἀμνάδα· ἂν δὲ καὶ αὐτὰ ἐφανέρναν τὰ ἴδια δυσοίωνα σημεῖα, οἱ Περουβιανοὶ ἐσχηματίζαν τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ μέγα ἄστρον τῆς ἡμέρας ἦτο δυσηρεστημένον ἐναντίον των καὶ ἐσκόπευε νὰ τους τιμωρήσῃ.

Κατόπιν ἔκαιαν τὴν καρδίαν τῶν θυμάτων, ἥναπταν πῦρ μεταχειριζόμενοι ἓν κοῖλον δοχεῖον ἀπὸ στιλπνότατον μέταλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου συγκεντρούμεναι, ὅπως εἰς τοὺς κρυσταλλίνους φακούς, ἀνέφλεγαν εὔκολα ὀλίγον βαμβάκι, καλὰ στεγνωμένον, καὶ εἰς τὴν πυρὰν αὐτὴν ἔψηναν ὅλα τὰ σφάγια. Τὰ κρέατα ἔπειτα ἐμοιράζοντο εἰς ὅλους τοὺς παρόντας.

Ἡ ἑορτὴ ἐτελείονε μὲ τὴν διανομὴν μικρῶν τεμαχίων ἄρτου, τὸν ὁποῖον ἔλεγαν *καουκοῦ*, καὶ τὸν ὁποῖον ἐζύμοναν αἱ ἱέρειαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡλίου. Καὶ τότε πλέον ἔπιναν καὶ διεσκέδαζαν, ἕως ὅτου ἐμεθοῦσαν . . .

Τὴν φορὰν αὐτήν, τὰ σπλάγχνα τοῦ μαύρου ἀρνίου ἐξῆλθον ἄθικτα, οἱ πνεύμονες ἔπαλλον ἀκόμη, καὶ ἡ καρδία του δὲν εἶχε καμμίαν βλάβην· ὁ οἰωνὸς ἦτο ἄριστος, καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἠπειρομερίων ἐχαιρέτισε τὸ εὐχάριστον ἐκεῖνο ἄγγελμα μὲ κραυγὰς ἀγαλλιάσεως.

Τότε ὁ Γιόπης, βλέπων πρὸς τοὺς λευκούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζευμένοι πλησίον τοῦ Μάνκου, ἐφώναξε:

« Οἱ καϊμάνοι ὥρμησαν ν' ἁρπάσουν τὴν λείαν. » (Σελ. 203, στήλ. α'.)

— Ὁ Ἥλιος σᾶς προστατεύει, ὦ ξένοι ! δὲν θὰ ἀποθάνετε !

Ἤναψαν τότε οἱ ἱερεῖς τὸ ἱερὸν πῦρ, καί, ἀφοῦ ἐμοιράσθη τὸ *καουκοῦ*, ὁ Γιόπης διέταξε νὰ κενωθῇ ὁ ναός, καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν Δὸν Ραφαὴλ καὶ τοὺς συντρόφους του, εἶπε :

— Ἐν μονόξυλον σᾶς περιμένει εἰς τὴν σαβάναν· φύγετε, ἀναχωρήσατε, εἶσθε ἐλεύθεροι.

— Εὐχαριστοῦμεν, — εἶπαν οἱ τρεῖς Ἱσπανοί.

— Πρὶν ἐξέλθετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ναόν, — ἐξηκολούθησεν ὁ Γιόπης, μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς, — θὰ μοῦ ὁρκισθῆτε εἰς τὸν Θεόν σας ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψετε ποτὲ πλέον εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, οὔτε θὰ δείξετε ποτὲ εἰς κανένα λευκὸν τὸν δρόμον, ὅστις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν πόλιν τῶν τελευταίων τέκνων τοῦ Ἡλίου.

— Θά το ὁρκισθῶ, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν, — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.

— Λέγε.

— Ἄφισέ με, ἔστω ἀπὸ μακράν, νὰ ἰδῶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ. Ἡμεῖς δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ την γυμνώσωμεν ἀπὸ τὰ πλούτη της, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ την ἴδωμεν καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει.

— Ὁρκίζεσαι ὅτι δὲν θὰ μαρτυρήσῃς εἰς κανένα ἄλλον λευκὸν τὸν τόπον, ὅπου θὰ την ἰδῇς ;

— Ὁρκίζομαι, Γιόπη.

— Καὶ ἡμεῖς τὸ ὁρκιζόμεθα, — εἶπον ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός.

— Καλά, ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸ βουνό !

Ἔβγαλε τὸν μανδύαν του, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ναόν. Ὁ Μάνκος καὶ οἱ τρεῖς Ἱσπανοὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἡ εὐρεῖα πλατεῖα, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοιγμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους καὶ ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἔβριθεν ἀπὸ κόσμον πολύν, τώρα ἦτο ἔρημος. Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν ἀρά γε ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μανόαν, ἢ μήπως εὑρίσκοντο ἀλλοῦ συνηθροισμένοι ;

Ὁ Γιόπης προηγεῖτο μὲ βῆμα ταχύ, ἀναβαίνων τοὺς πρώτους ἀνηφόρους τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ὕψονε τὴν κορυφήν του εἰς ὕψος ἓξ ἢ ἑπτὰ χιλιάδων ποδῶν. Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐκοπίαζαν ὀλίγον διὰ νὰ μὴ μένουν ὀπίσω, διότι ἡ ἀνάβασις ἦτο πολὺ ἀπότομος καὶ διεκόπτετο ἀπὸ χαμηλὰ πυκνὰ καὶ ἀπὸ χειμάρρους, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ὅτι ἐχύνοντο ὅλοι εἰς ἕνα τόπον κείμενον πρὸς τὰ ἀνατολικά, ὀπίσω ἀπὸ βαθεῖς κρημνούς.

Κατὰ τὰς δέκα τὸ πρωΐ, ἐνῷ ἐπήγαιναν νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς ὀρθοκρήμνου βράχου, ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκοήν των ὀξεῖαι καὶ σπαρακτικαὶ κραυγαί.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται αὐτὲς αἱ φωνές; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, κ' ἐστάθη, κυριευθεὶς ἀπὸ ἀόριστον ἀνησυχίαν.

— Ἔρχονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου, — ἀπήντησεν ὁ Γιόπης μὲ βραχνὴν φωνήν. — Τιμωρεῖται ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπρόδωσε τὸ προαιώνιον μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ.

— Ὁ Γιαρουρῆς ;

— Ναί.

— Δόσε του χάριν, Γιόπη.

— Ποτέ ! . . .

— Θά τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ὄχι.

— Εἶσαι ἄκαμπτος λοιπόν ;

— Οἱ προδόται τιμωροῦνται μὲ θάνατον !

Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐφώναξε :

— Τέκνα τοῦ Ἡλίου, εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ! . . .

Ὁ Δὸν Ραφαὴλ καὶ οἱ σύντροφοί του ὥρμησαν ἐμπρός, ὠχροὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Ὑπὸ τοὺς πόδας των, εἰς βάθος τετρακοσίων μέτρων, ἐξετείνετο ἓν ἕλος, τοῦ ὁποίου τὰ μαῦρα νερὰ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γιγαντώδεις καϊμάνους. Ὁλόγυρα αἱ ὄχθαι του ἦσαν πλημμυρισμέναι ἀπὸ Ἰνδούς.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός, εἶδαν ἕνα μαῦρον ὄγκον νὰ κρημνίζεται ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς ἀποτόμου βράχου καὶ νὰ καταπέσῃ εἰς τὰ νερὰ τοῦ ἕλους μὲ ἓν ὑπόκωφον πλατάγισμα.

Μετ' ὀλίγον, εἶδαν ν' ἀναδύσῃ ἀπὸ τὰ νερὰ ἕνας χονδρὸς κορμὸς δένδρου, καί, δεμένον στερεὰ ἐπάνω εἰς αὐτόν, εἶδαν τὸν προδότην Γιαρουρῆν.

Οἱ καϊμάνοι ὥρμησαν ν' ἁρπάσουν τὴν λείαν. Ἐπιάσθησαν δι' ὀλίγας στιγμὰς ἐπάνω εἰς τὸν Γιαρουρῆν, ἠκούσθησαν δύο ἢ τρεῖς σπαρακτικαὶ κραυγαί, καὶ κατόπιν μόνος ὁ κορμὸς ἐφάνη ἐπιπλέων εἰς τὸ ἕλος, χωρὶς τὸ φορτίον του.

— Δικαία ἡ ποινή του ! εἶπεν ὁ Γιόπης. — Ἐλᾶτε τώρα ! . . .

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μὲ μεγαλητέραν ὁρμήν, ἀναβαίνων εἰς τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ. Οἱ τρεῖς λευκοί, τρομαγμένοι ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐξετυλίχθη ὑπὸ τὰ βλέμματά των, τὸν εἶχαν ἀκολουθήσῃ, ὡς ἐὰν ἔσπευδαν νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Γιόπης ἐστάθη καὶ ἐσήκωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν ἀνατολήν, λέγων :

— Κυττάξετε· ἐκεῖ εἶνε ἡ Μανόα, ἐκεῖ εἶνε ἡ Πόλις τοῦ Χρυσοῦ ! . . .

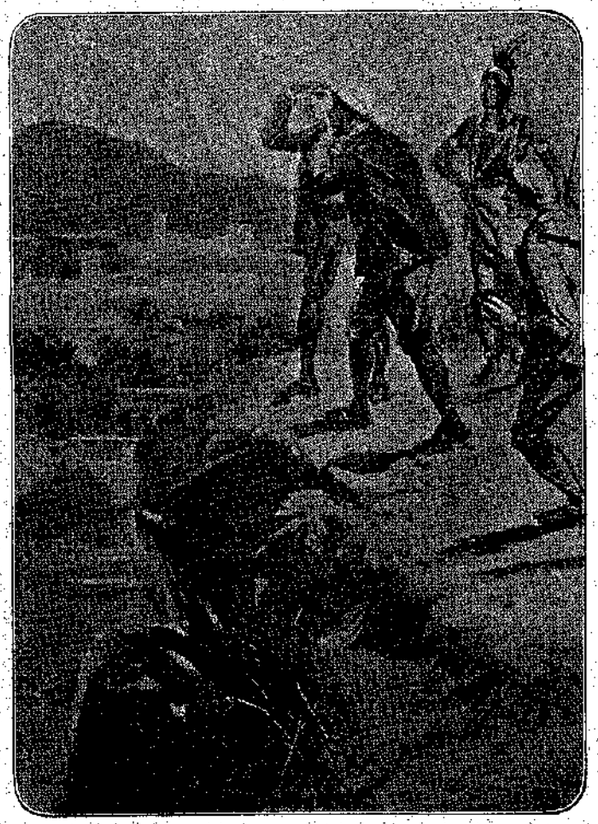

« Ἐκεῖ ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. » (Σελ. 205, στήλ. γ'.)

Οἱ τρεῖς λευκοὶ ὥρμησαν ἐμπρός : ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον μιᾶς κοιλάδος, ἡ ὁποία ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ ὑψηλοτάτους καὶ ἀποκρήμνους βράχους, ἐφαίνετο μία μεγάλη πόλις. Αἱ στέγαι της ἦσαν χρυσαῖ, οἱ στῦλοι τῶν οἰκοδομῶν της περίχρυσοι, καὶ ἤστραπταν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου.

Κραυγὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως ἐξέσπασεν ἀπὸ τὰ χείλη τῶν φίλων μας. Ἐκινήθησαν διὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως, ἀλλὰ ὁ Γιόπης μὲ μίαν αὐστηρὰν χειρονομίαν τοὺς ἐστα-

μάτησε, καὶ δεικνύων πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλώδη σαβάναν, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα ἔβρεχαν τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, εἶπε μὲ φωνὴν ἀπειλητικήν :

— Καὶ τώρα, φύγετε καὶ μὴν ἐπιστρέψετε ποτὲ πλέον ! . . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μετὰ πέντε ὥρας, ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ Ἀλόνσος καὶ ὁ ἰατρός, ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τῆς ἑλώδους σαβάνας καὶ ἐπεβιβάζοντο εἰς ἓν μονόξυλον, τὸ ὁποῖον ὁ Γιόπης εἶχε βάλει νὰ ἑτοιμάσουν δι' αὐτούς.

Ὁ βασιλεὺς τῶν τελευταίων τέκνων τοῦ Ἡλίου, ἂν καὶ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἐκείνους τοὺς λευκοὺς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν κτίσει οἱ Ἴνκας, ἠθέλησεν ὅμως νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ἓν δεῖγμα τοῦ πλούτου τῆς φυλῆς του, Δι' αὐτὸ εἶχε διατάξει νὰ φορτωθοῦν εἰς τὸ μονόξυλον ὄχι μόνον ἀφθονώτατα τρόφιμα, ἀλλὰ καὶ πλουσιώτατα δῶρα : πουλιὰ ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν, ψάρια καὶ μικρὰ ζῷα ἀπὸ τὸ ἴδιον πολύτιμον μέταλλον, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀξίαν τοὐλάχιστον ἑκατὸν χιλιάδων ταλλήρων.

Οἱ ταξειδιῶται μας, διπλᾶ εὐχαριστημένοι, διότι ἔσωσαν τὴν ζωήν των καὶ διότι ἐπέστρεφαν πλούσιοι, ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσίν των. Ἀπεχαιρέτισαν τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου ἐβασίλευσαν οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἴνκας, καὶ κατέπλευσαν τὰ ρεῖθρα τοῦ Ὀρινόκου.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἀπεβιβάζοντο ὑγιεῖς καὶ σῶοι εἰς τὸ κτῆμα, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ὁ πιστὸς Χάρας.

Δὲν παρέβησαν τὸν ὅρκον των, καὶ ποτὲ πλέον δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν ἄνω Ὀρινόκον. Εἰς κανένα ἄλλον δὲν ἐφανέρωσαν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τὸν τόπον ὅπου εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ, ἐκείνην τὴν περίφημον Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, τὴν ὁποίαν πρὸ τριῶν αἰώνων εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὁ Ἰωάννης Μαρτίνεθ, καὶ τὴν ὁποίαν κατόπιν, μὲ τόσην ἐπιμονήν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνεζήτησαν ὁ Κεσάδας, ὁ Μπαρρέο, ὁ Δομίγγος Βέρας, ὁ ἱππότης Ρόουλη, ὁ Βεύμις, καὶ ἀκόμη τόσοι ἄλλοι τολμηροὶ ἐξερευνηταὶ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ν. Πορίωτης

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Αἰμ. Σαλγάρη.]

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἱερῶν, ὁ καθηγητὴς συλλαμβάνει ἕνα μαθητὴν νὰ ψιθυρίζῃ εἰς τὸν ἐξεταζόμενον ἀπαντήσεις.

— Γιατί, κύριε ; ἐρωτᾷ, συλλαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τὸ αὐτί.

— Μὰ πῶς ! ἀναφωνεῖ ὁ ὑποβολεὺς ἀφοῦ σεῖς ὁ ἴδιος χθὲς μᾶς εἴπατε ὅτι πρέπει νὰ βοηθᾶμεν ἀλλήλους ! . . .

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσματος τῶν Ὀρφέως.

ΟΛΙΓΑΠΑΝΤΑ

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν συλλογὰς γραμματοσήμων ἢ ταχυδρομικῶν δελταρίων, καὶ κάμνουν λαμπρά. Διότι τί ὡραιότερον παρὰ ν' ἀνοίγῃς τὸ λεύκωμά σου καὶ νὰ φυλλομετρᾷς μὲ νέαν πάντοτε ἀπόλαυσιν καὶ χαράν, τὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε σοῦ ἐνθυμίζουν τὰ τερπνὰ ταξειδιά σου ! Τὰ γραμματόσημα πάλιν, ὅταν παληώσουν, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι μερικαὶ συλλογαὶ ἐπωλήθησαν ἀντὶ χιλιάδων καὶ μυριάδων δραχμῶν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι συλλέγουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, καὶ δεικνύουν μόνον ὅτι ὁ συλλέκτης των ἔχει ὑπομονὴν ἀγγέλου ἢ ὄνου—ὅπως θέλετε. Κάποιος π. χ. ἔχει συλλογὴν κομβίων! Διατείνεται ὅτι μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τοῦ προπαρελθόντος αἰῶνος, ἄλλα ὅτι εἶνε ἀπὸ στολὰς στρατιωτῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὅτι ὅλα ἔχουν τὴν ἱστορικήν των σημασίαν, (ἀλλὰ ἕνας φίλος του ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ συλλογή του εἶνε ἐλλιπής, ἀφοῦ δὲν περιέχει οὔτε ἓν ἀπὸ τὰ περίφημα. . . κουμπιὰ τῆς Ἀλέξαινας). Ἄλλοι συλλέγουν παλαιὰ ὑποδήματα, μπαστουνια, ὀμπρέλλες, δακτυλήθρες, βιλονοθῆκες, ψυκτίδια, ψυκτιδοκέρια καὶ εἰσιτήρια τοῦ τροχιοδρόμου. Ὅλα αὐτὰ ὅμως, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν χρησιμότητα, δὲν εἶνε οὔτε εὔμορφα, ἑπομένως σπαταλοῦν ἄδικα τὸν πολύτιμον καιρόν των ὅσοι καταγίνονται μὲ αὐτά.

⁂

Εἰς τὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας, ὁ κώδων μιᾶς ἐκκλησίας χριστιανικῆς, ἔχει ὡραίαν φωνὴν καὶ εἶνε κεκαλυμμένος ἀπὸ μέταλλον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ὀρείχαλκον ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀρείχαλκος. Ὁ κώδων αὐτὸς φέρει ἐπιγραφὴν εἰς τέσσαρας γλῶσσας, ἀγγλικήν, γκαλλικήν, γερμανικὴν καὶ ἰαπωνικήν, ἡ ὁποία λέγει : « Ὁ παρὼν κώδων, χυθεὶς ἐν Τόκιο τῇ 10 Δεκεμβρίου 1892 ὑπὸ τοῦ Τσούδα Σέν, εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰς πίπας πλέον ἢ χιλίων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄλλοτε δοῦλοι καὶ τώρα εἶνε ἐλεύθεροι». Δοῦλοι τοῦ καπνοῦ, ἐννοεῖται· διότι κατὰ τὸ 1892, μία γυνὴ ἱεραπόστολος ἔπεισε μὲ τὸ κήρυγμά της χιλίους καὶ πλέον ἄνδρας νὰ κόψουν τὸν καπνόν, καὶ ἐπειδὴ αἱ πίπες των ἦσαν πλέον ἄχρηστοι, τὰς ἔδωσαν εἰς ἕνα χυτήν, καὶ ἀπὸ τὸ μέταλλόν των ἔγινεν ὁ κώδων.

⁂

Ἐντὸς τοῦ τρέχοντος εἰκοστοῦ αἰῶνος ἔγιναν ἀπὸ τὸ 1901 καὶ θὰ γίνουν ἕως τὸ ἔτος 2000, τὸ ὅλον 380 ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης. ἐκ τῶν ὁποίων ἑπτὰ θὰ γίνουν κατὰ τὸ ἔτος 1935. Ἡλιακαὶ ἐκλείψεις ὁραταὶ θὰ γίνουν ὀκτὼ κατὰ τὰ ἔτη: 1918, 1923, 1925. 1945, 1954. 1979, 1933 καὶ 1994.

⁂

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα ἔχει μίαν δακτυλήθραν χρυσῆν μὲ σχέδια ἀπὸ κυανοῦν σμάλτον καὶ στολισμένην μὲ πολυτίμους λίθους, ἡ ὁποία εἶνε οἰκογενειακὸν κόσμημα τοῦ οἴκου τῆς Δανίας.

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1905

Ἄσχημον ὄνομα εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς χωρὶς νὰ εὐθύνεται, διότι τοῦ τὸ δίδουν ἄλλοι. . . Ἄσχημον ψευδώνυμον ὅμως δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ χωρὶς ἐντροπήν, διότι τὸ πέρνει μόνος του !

Τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων, ἡ διὰ ψηφοφορίας δηλαδὴ ἐπιβράβευσις τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγε πρό τινος ἡ Διάπλασις, δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ φιλοτιμήσῃ τοὺς συνδρομητάς της ὥστε νὰ ἐκλέγουν δι' ἑαυτοὺς ὡραῖα καὶ καλαίσθητα ψευδώνυμα.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Ἔπρεπε καὶ νὰ ψηφίζουν τὰ ὡραῖα καὶ καλαίσθητα ψευδώνυμα. Ὄχι δηλαδὴ ἀπὸ συμπάθειαν ἢ κατὰ παράκλησιν ἢ ἀπὸ ἰδιοτροπίαν νὰ ψηφίζουν, τὰ τυχόντα ψευδώνυμα, ἀλλὰ κατὰ συνείδησιν μόνον τὰ καλλίτερα. Πρὸς τὸν διπλοῦν αὐτὸν σκοπόν, τὸ Δημοψήφισμα ἀπὸ τοῦδε τροποποιεῖται. Καὶ γίνεται ὡραῖος *διπλοῦς* Διαγωνισμός, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ βραβεύωνται ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ ἐκλέγοντες δι' ἑαυτοὺς τὰ ὡραιότερα ψευδώνυμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐκλογεῖς, οἱ ἔχοντες τὴν καλαισθησίαν νὰ τὰ διακρίνουν μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ νὰ τὰ ψηφίζουν.

Καὶ ἰδοὺ πῶς :

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

1.— Καλοῦνται ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως, — εἴτε ἔχουν εἴτε δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, — καὶ ἀπὸ τὰ ἀδέλφια των μόνον ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, νὰ ἐκλέξουν ΔΕΚΑ ψευδώνυμα ἐκ τῶν τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1905, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν γνώμην των εἶνε τὰ ὡραιότερα, καὶ νὰ τὰ γράψουν κατὰ σειρὰν προτιμήσεως.

2.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα διὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1905, εἶνε *μόνον* ὅσα νέα ψευδώνυμα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. (ἤτοι εἰς τὴν στήλην τῶν *Ἐγκρίσεων* καὶ *Ἀλλαγῶν* ψευδωνύμων) ἀπὸ τοῦ 1ου φύλλου τοῦ τρέχοντος ἔτους—4 Δεκεμβρίου 1904—, καὶ ὅλα ὅσα θὰ φανοῦν ἀκόμη εἰς τὴν ἰδίαν στήλην μέχρι τέλους τοῦ ἔτους μας, ἤτοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1905. Ἀπὸ αὐτὰ ἕκαστος θὰ ἐκλέξῃ δέκα. Τὰ παλαιότερα, εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ ἀκόμη, εἴτε κατηργημένα, ἀποκλείονται.

3.— Συμφώνως μὲ τανῦν, Ψηφοδέλτιον δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ κανεὶς παρὰ μόνον *μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου* τοῦ *1905*. Ἀλλ' ὁ Διαγωνισμὸς προκηρύσσεται ἀπὸ τοῦδε· α') διὰ νὰ προσέχουν εἰς τὰ ὡραῖα ψευδώνυμα οἱ ἐκλογεῖς καὶ νὰ τὰ σημειόνουν ἀπὸ τώρα εἰς σχέδιον ψηφοδελτίου, τὸ ὁποῖον βέβαιον θὰ τροποποιοῦν, ἐφ' ὅσον θὰ ἐμφανίζωνται ψευδώνυμα ὡραιότερα· β') διὰ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν διαγωνισμὸν οἱ νέοι συνδρομηταί, καὶ ἐκ τῶν πλαιῶν ὅσοι σκοπεύουν νὰλλάξουν, ὥστε νὰ ἐκλέξουν δι' ἑαυτοὺς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὡραιότερον ψευδώνυμον, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβείου.

4.— Τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ψηφοδελτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράψετε τὰ 10 ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σας, θὰ σᾶς δοθῇ μὲ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ Νοεμβρίου.

5.— Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξίμων, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν, ἤτοι ἓν μὲ Α' Βραβεῖον, δύο μὲ Β' Βραβεῖον, τρία μὲ Γ' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μὲ Ἔπαινον, κατὰ σειρὰν πλειοψηφίας. (Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ψευδωνύμων, τὸ Βραβεῖον θὰ πονεμηθῇ διὰ κλήρου.)

6.—Οὕτω, γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, εἰς τὸ Γραφεῖόν μας θὰ ἀποτελεσθῇ ἓν Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν *Πρότυπον Ψηφοδέλτιον τῆς Διαπλάσεως*. (Διότι θὰ ναγράψῃ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς ψήφου

τῶν φίλων της, θὰ παραδεχθῇ καὶ θὰ βραβεύσῃ ὡς ὡραιότερα ἡ Διάπλασις.) Λοιπόν, δέκα ἄλλα ψηφοδέλτια ἐκλογέων, ἤτοι τὰ συμφωνοῦντα περισσότερον μὲ τὸ Πρότυπον Ψηφοδέλτιον τῆς Διαπλάσεως, θὰ βραβευθοῦν κατὰ σειράν, ἤτοι μὲ Α' Βραβεῖον ἐκεῖνο ποῦ θὰ συμφωνῇ περισσότερον ὅλων, μὲ Β' Βραβεῖον τὰ δύο ἑπόμενα, μὲ Γ' Βραβεῖον τὰ τρία ἑπόμενα, καὶ μὲ ἔπαινον τὰ λοιπὰ τέσσαρα. (Ἐν ἢ περιπτώσει δύο ἢ περισσότερα ψηφοδέλτια, ἐκ τῶν ἀξίων Βραβείου, εἶνε ἐντελῶς ὅμοια μεταξύ των, τὸ Βραβεῖον θὰπονεμηθῇ διὰ κλήρου.)

7.— Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευμένων ψευδωνύμων, ὡς καὶ οἱ ἀποστείλαντες τὰ βραβευμένα ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς βραβεῖα τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὀδηγόν, Κεφ. Ε'.) ἐννοεῖται δὲ ὅτι τῶν λαβόντων τὰ Α' Βραβεῖα θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ εἰκών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ. — Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ.

Εἰς τὸ π ογηγούμενον φύλλον σᾶς εἶπα περὶ τῶν «Τριῶν Μικρῶν Ἀκολούθων τοῦ Ἀρτανιάν» Σήμερον θὰ σᾶς εἴπω καὶ περὶ τῶν δύο ἄλλων μυθιστορημάτων.

Τὸ «Τροχόσπιτο» ἀνήκει βέβαια εἰς τὴν τάξιν τῶν οἰκογενειακῶν μυθιστορημάτων, ἀλλ' εἶνε *συγχρόνως* καὶ *μυθιστόρημα περιπετειῶν*. Εἰμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι συνενόνει καὶ τὰ δύο εἴδη — ἑπομένως ἱκανοποιεῖ καὶ τὰ δύο γοῦστα, — εἰς τὴν ἐντέλειαν. Γνωρίζεται κανεὶς μὲ *ἀνθρώπους*, μὲ χαρακτῆρας, μὲ ψυχάς, ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς μὲν συμπαθεῖ, τοὺς δὲ ἀντιπαθεῖ· ἀλλὰ συγχρόνως αἰσθάνεται καὶ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον, τὴν μεγαλητέραν περιέργειαν, νὰ ἴδῃ τί ἀπέγιναν οἱ πολυπαθεῖς του ἥρωες, πῶς τὰ ἔθγαλαν πέρα εἰς ἐκείνην τὴν περιπέτειαν, πῶς ἐγλύτωσαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσχέρειαν τοῦ βίου των. . .

Αἱ περισσότεραι σκηναὶ — καὶ αἱ ὡραιότεραι, — διαδραματίζονται μέσα εἰς ἕνα *τροχόσπιτο*, ἐξ οὗ καὶ ὁ τίτλος, δηλαδὴ μέσα εἰς μίαν μεγάλην ἁμαξαν, ἡ ὁποία χρησιμεύει καὶ ὡς σπίτι εἰς ἕνα θίασον δραματικὸν πλανάδιον. Δύο πεπαιδεμένα, εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ ἀκόμη, εἴτε κατηργημένα, ἀποκλείονται.

3.— Συμφώνως μὲ τανῦν, Ψηφοδέλτιον δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ κανεὶς παρὰ μόνον *μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου* τοῦ *1905*. Ἀλλ' ὁ Διαγωνισμὸς προκηρύσσεται ἀπὸ τοῦδε· α') διὰ νὰ προσέχουν εἰς τὰ ὡραῖα ψευδώνυμα οἱ ἐκλογεῖς καὶ νὰ τὰ σημειόνουν ἀπὸ τώρα εἰς σχέδιον ψηφοδελτίου, τὸ ὁποῖον βέβαια θὰ τροποποιοῦν, ἐφ' ὅσον θὰ ἐμφανίζωνται ψευδώνυμα ὡραιότερα· β') διὰ νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν διαγωνισμὸν οἱ νέοι συνδρομηταί, καὶ ἐκ τῶν πλαιῶν ὅσοι σκοπεύουν νὰλλάξουν, ὥστε νὰ ἐκλέξουν δι' ἑαυτοὺς ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὡραιότερον ψευδώνυμον, μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ βραβείου.

4.— Τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ψηφοδελτίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράψετε τὰ 10 ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σας, θὰ σᾶς δοθῇ μὲ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ Νοεμβρίου.

5.— Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξίμων, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν, ἤτοι ἓν μὲ Α' Βραβεῖον, δύο μὲ Β' Βραβεῖον, τρία μὲ Γ' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα μὲ Ἔπαινον, κατὰ σειρὰν πλειοψηφίας. (Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων ψευδωνύμων, τὸ Βραβεῖον θὰπονεμηθῇ διὰ κλήρου.)

6.—Οὕτω, γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, εἰς τὸ Γραφεῖόν μας θὰποτελεσθῇ ἓν Ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν *Πρότυπον Ψηφοδέλτιον τῆς Διαπλάσεως*. (Διότι θὰναγράψῃ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα, διὰ τῆς ψήφου

Θάρρος, Κρίνε τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ὑπομονή. Ὅταν θἀναδειχθῇς ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τῶν γονέων σου,—καὶ εἶμαι βεβαία, μὲ τόσην φιλοτιμίαν καὶ καλὰ αἰσθήματα ποῦ ἔχεις,—τότε θὰ λησμονήσῃς καὶ τὴν ξενιτειάν καὶ ὅλα, καὶ θὰ εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τοῦ κόσμου.

Ἡ Διαπλασιῶτις—μοῦ γράφει τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου* [Ε] εἰς τὴν ἀνθοσόλιστον ἐπιστολήν του,—πρέπει νὰ εἶνε πολὺ κολλητικὴ ἀρρώστια, διότι καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Βάρναν προώδευσε πολύ. . . « Μόνον εἰς τὴν Βάρναν ; Καὶ ποῦ δὲν ὑπάρχουν τέτοιοι εὐτυχισμένοι ἄρρωστοι ; . .

«Τί βλέπω καλέ ; ! Ἐπῆρα δύο Εὔσημα ! Μ' αὐτὸ εἶνε ἔκτακτον, θεῖον, ἔξοχον ! Τί χαρά μου ! Ἂν μ' ἔβλεπες τί πηδήματα ἔκανα!» Ἔτσι ἀρχίζει ἡ ἐπιστολὴ τῆς *Κερκυραίας Ἀρσακειάδος* [ΕΕ] καὶ. . . φαντάζομαι πλέον τί θὰ κάμῃ μὲ τὰ τρία εὔσημα ποῦ πέρνει σήμερα, διὰ τὰ ὡραιότατα ποῦ μοῦ γράφει.

Ἡ *Πτωχικὴ Καλύβη* [Ε] — αὐτὸ δὲν θὰ το ἐφαντάζεσθε, — κατοικεῖ εἰς ὡραίαν οἰκίαν ἐπὶ τῆς λεωφόρου... (ἄ ! παρ' δλίγον νὰ τὴν προδώσω,) καὶ ἔχει λαμπρὰν θέαν ἡ ὁποία τὴν μαγεύει καὶ τὴν ἐμπνέει νὰ μοῦ γράφῃ. Προπάντων ὅταν πέρνᾷ ὁ Τροχιόδρομος, καὶ βλέπει μέσα τὴν ἀδελφόν τοῦ *Ἄνθους Ἐλπίδος*, ποῦ πηγαίνει εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν καὶ ἀκούει μαθήματα. . .

Ὁ *Ἄθλιος Ἀριστείδης*, ὁ *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου*, ὁ *Γῶγος Εὐαγγελίδης* καὶ ἄλλοι, μοῦ καταγγέλλουν ἓν Παιδικὸν Πνεῦμα τοῦ *Κυριάρχου τῆς Θαλάσσης* ὡς ἀντιγραμμένον ἀπὸ τὸν Ἡμερολόγιον Νικολαΐδου (Τρίτη, 26. Ἀπριλίου.) Καὶ ὅμως δὲν πιστεύω ὅτι εἰς τὴν κρίσιν τῆς 19ης Κυριακῆς θὰ μεταχειρισθῇ ἄλλην λάμπαν.

Παγοδρόμε, [Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν. Ὁ Ἀνανίας ἔπαυσε τ' Ἀλογοπαίγνια, ἀφότου εἶδε ὅτι οἱ φίλοι μας ἔμαθαν πλέον κ' ἔκαμναν καλλίτερ' ἀπὸ τὰ ἰδικά του.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τὸ θάρρος ποῦ ἀπέκτησε ἀφότου λαμβάνει Διάπλασιν ἡ φίλη μου *Ὠχρὰ Πανσέληνος* [Ε] εἶνε ἄλλο πρᾶγμα ! Μοῦ τὸ γράφει ἡ ἰδία. Σημειώσατε δὲ ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν διαβάζει ἐκτὸς τῶν βιβλίων τοῦ Σχολείου καὶ τῆς Διαπλάσεως. (Καὶ πάμνει πολὺ καλά. Τὰ καλὰ κορίτσια δὲν διαβάζουν ἄ,τι τύχῃ.)

Ἔκοσι λαχεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου κατώρθωσε νἀγοράσῃ μὲ τὰς οἰκονομίας του ὁ φίλος μου *Δ. Φόρρας* ! Καὶ ὄχι διὰ νὰ πλουτήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ κατὰ τὰς δυνάμεις του τὸ ἐθνικὸν ἔργον. Ἰδου πρᾶξις ἀξία μιμήσεως.

«Ὅλην τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, τὸ *Φοῦλι τῆς Χίου* [ΕΕ] κάθηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ περιμένει νὰ ἴδῃ τὴν γραμματοκομισσὴν «φέροντα τὸ ποθούμενον φυλλάδιον.» Τὸν περιμένει ὡς ἄλλον *Μεσσίαν* «φέροντα διὰ δευτέραν φορὰν τὴν σωτηρίαν.» — Ἂν τὸ ἤξευρε, δὲν θὰ ἦτο τόσον σκληρὸς νἀργῇ τόσον. Διότι τὰ φύλλα παραδίδονται εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ !

Ἡ ἐπιστολή σου, *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως* [ΕΕ], μ' εὐχαρίστησε πολυ. Διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ἀκάρου σου, πρέπει νὰ στείλῃς ἀπ' εὐθείας εὐχαριστήριον εἰς τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου Ἀπόλλωνος. Ἐλπίζω ὅτι τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλά, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς σου.

Ἑλληνικὴ Νῆσος [ΕΕ], εἶδα ὅσα μοῦ γράφεις ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά. Τὸ φυλλάδιόν μου, τὸ ὁποῖον σοῦ προξενεῖ τόσην χαρὰν καὶ τὸ ἔχεις ὡς ἰατρικόν, σοῦ φέρει κάθε φορὰν καὶ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχάς.

Νοστιμώτατο καὶ τὸ πάθημα τῆς *Ναυτοπούλας τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕΕ]. Ἔψαχνε μίαν ἡ μέραν νὰ εὕρῃ τὰ γυαλιά της (διότι φορεῖ γυαλιά) ἔψαχνε, ἔδρομε, ἔσκυψε, ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον, κ' ἔξαφνα μπάμ ! τὴς πέφτουν. . . ἀπὸ τὴ μύτη ! Τὰ ἐφοροῦσε καὶ τὰ ἐγύρευε !

Ὡραίας ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου* [ΕΕ], *Ποσειδῶν τῆς Μήλου* [Ε], *Δροσόλουστος Νύξ* [ΕΕ], *Κατσαρίδα* [ΕΕΕ], *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* [ΕΕ], *Βρυχώμενος Λέων* [Ε], *Ναυσικὰ* [ΔΕ], *Οὐδεὶς* [ΕΕ], *Ἀετιδεύς* [Ε] *Θυγάτηρ τοῦ Φαραώ* [ΕΕ], *Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου* [Ε], *Ψυχὴ τῆς Λέσβου* [ΕΕΕ], *Ἀμίμητος Γελοτοποιός* [ΔΕ], *Θαλάσσιος Ἀήρ* [ΕΕ], *Δικέφαλος Ἀετός* [Ε], *Κόκκινον Κρίνον* [ΕΕΕ] καὶ. . .

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταματήσω. Ὁ χῶρος ἐξηντλήθη, ἀλλ' οὔτε τὸ τρίτον τοῦ σῶρου ποῦ εἶχα ἐμπρός μου Ναί, ἐσωρεύθησαν πάρα πολλαὶ ἐπιστολαί, καὶ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν. Σιγὰ-σιγὰ θἀπαντήσω εἰς ὅλους.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τους Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον* (Α. Α. Κ. ὁ ὁποῖος προετοιμάζεται νὰ περάσῃ ὡραῖα μὲ τὴν «Διάπλασιν» τὰς διακοπάς· καὶ πρῶτα-πρῶτα πέρνει ψευδώνυμον) *Μικρὸν Μουσικὸν* (Ι.Α.Ο.) καὶ *Μαυρομμάτα Σταφίδα* (!!! αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων : *Ὀμιχλώδης Ψυχὴ* (★★★ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Βίκτωρ Οὐγκὼ* (ἄνευ ἀρχικῶν· αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ προσεχές.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ἡ *Μαρία Ἀντουανέττα* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Πτερωτὴν Ἐλπίδα*, *Πτερωτὴν Καρδίαν* καὶ *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα*— ἡ *Δροσόλουστος Νὺξ* μὲ τὴν *Μυσηριώδη Φύσιν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Διακρ θεῖσαν Ἀρσακειάδα*· — ὁ *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* μὲ τὴν *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* καὶ *Θυγατέρα τοῦ Φαραώ*· — ὁ *Τριπτόλεμος* μὲ τὸ *Κέρας τῆς Ἀμαλθείας*, *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Χιακὴν Ἡρωΐδα*·—ὁ *Δοὺξ τῆς Καρύστου* μὲ τὸν *Κοκκινοσκούφην*, *Ἄφραν*, *Βρεγμένον Γάτον*, *Κόρην τοῦ Διὸς* καὶ *Ἠλεκτρικὸν Κώδωνα*· —ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Καρδίαν τῶν Ἑλλήνων* καὶ *Λευκὴν Νύκτα*·— ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὴν *Λευκὴν Νύκτα*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως*, *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ* καὶ *Σθενελαΐδαν* — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου*, μὲ τὸν *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Μουρλοπαντέραν*, *Βουλγαροκτόνον* καὶ *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*· —ἡ *Λευκὴ Νὺξ* μὲ τὴν *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* καὶ *Οὐδένα*·—ἡ *Αὔρα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ἰδιότροπην Ξανθούλαν*, *Αὔραν τῆς Ἐλευθερίας*, *Μαραμένον Μενεξέν*, *

ραντον, Ξανθὴν Φοίβην, Φίλημα Σκιᾶς, Ρεμβασμὸν καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων* — ἡ *Δωδώνη* μὲ τὴν *Λευκὴν Νύκτα, Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*· — ἡ *Πρωτομαγιὰ* μὲ τὴν *Ροδόχρουν Μηλέαν, Ὑψιπέτην Ἀετόν, Φρᾶ-Διάβολον, Ἄλλιον Ἀριστείδη* καὶ *Πτωχὴν Καλύβην* — ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὸ *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Πτερωτὴν Βαρκούλαν, Ταπεινὸ Γιασεμί, Πρωτομαγιὰν* καὶ *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν*. — ὁ *Ρεμβασμὸς* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Ἀκτήν, Μή με Λησμόνει, Μυροβόλον Χίον, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἑρμίτην* — τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον, Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας, Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*· — τὸ *Κῦμα τῆς Μεσογείου* μὲ τὴν *Μεγάλην Ἑλλάδα, Φρᾶ-Διάβολον, Δούκισσαν τῶν Σαλίων* καὶ *Θετταλομάγνησσαν* — ἡ *Ρομαντικὴ Τσαγγαραδιοῦσσα* μὲ τὸν *Φωστῆρα τῆς Αὐγῆς, Ζαπτίδα, Ἀγίαν Ψυχὴν* καὶ *Ἀθῴαν Καρδίαν* — ὁ *Τρεμοσβύνων Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Μακρολαίμην* — ὁ *Ὀλυμπιονίκης* μὲ τὴν *Ἀετάνιαν, Φίλην τῶν Ζῴων, Ἰδιόστροπον Νεάνιδα* καὶ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸν *Κουστάντιανὸν Χαλβᾶν* καὶ *Θωρακοφόρον* — τὸ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸν *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν, Φίλημα Σκιᾶς, Τζῶν Μπούλ* καὶ *Μελαγχολικὸν Ἑρμίτην* — ὁ *Θετταλομάγνης* μὲ τὴν *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Ἐαρινὴν Νεφέλην, Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Πλανωμένην Ψυχήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰωάννην Π. Α. Παρισιανὸν Ἀριστοκράτην* (Σῆμα ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀνέλπιστην Χαρὰν* (οὔτε ἐδῶ δὲν ἄρχισεν ἀκόμη ἡ ζέστη· ἄλας σχεδὸν ὁ Μάϊος ἐπέρασε μὲ βροχάς·) *Ποικίλδα Αὔραν, Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* ([Ε] ἔχει καλῶς· χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Θάσου*· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ προσεχές·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([Ε] δι' ὅσα ὡραῖα καὶ ποιητικὰ γράφεις διὰ τὸ Σῆμα·) *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* (αὐτὸ πλέον θὰ τὸ ἰδῆς εἰς τ' Ἀποτελέσματα· φαντάσου ἂν εἰς καθένα διὰ κάθε λύσιν ποῦ μοῦ στέλλει, ἔπρεπε νὰ τῳ ἀπαντῶ ἂν εἶνε ὀρθὴ ἢ ὄχι· θὰ ἤθελα 10 σελίδας τὴν ἑβδομάδα Ἀλληλογραφίαν!) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (σοῦ ἐφανέρωσε τὄνομά της· ἡ Δ. τ. Σ. ἂν ὄχι, δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω τὴν διεύθυνσίν της·) *Ἀγροτικὸν Ἀνθόλλιον* ([Ε], φαντάζομαι τί ὡραῖον ποῦ θὰ ἦτο τὸ θέαμα τῆς Γυμναστικῆς! Τετράδια ἔστειλα·) *Κυματίζουσαν Σημαίαν* ([Ε] βραβεῖον ἔστειλα· πᾶσα παραγγελία περὶ Διαγωνισμοῦ — σημειώσις ἡλικίας, προτίμησις ἀρχικῶν κ. τ. λ. — πρέπει νὰ γίνεται ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Διαγωνισμοῦ, διαφορετικὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν λαμβάνω ὑπ' ὄψει μου·) *Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, Πειραϊκὴν Ἀκτήν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐκτενῆ πρῶτον κατάλογον, καὶ περιμένω τὸν δεύτερον·) *Φίλημα Σκιᾶς* (ἔλαβα·) *Ἥσυχον Διάβολον* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν· ἐπιστολήν σοῦ ἔστειλα τὸν «Φῶτην»·) *Ἄρην* (ὄχι, ὁ κ. Φαΐδων δὲν ἀνταλλάσσει σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συνεργασίας καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ καρποφορήσουν·) *Κωνσταντῖνον Δ. Γ* (ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ κ' ἐλπίζω νὰ μου γράφῃς σύχνά·) *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (ἔστειλα·) *Λευκὸν Ἴον* (βραβεῖον καὶ χάρτην ἔστειλα·) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν* (πολὺ λυπηρὰ πραγματικῶς, ἀλλά... θὰ περάσουν·) *Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος* (ἔλαβα·) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ·) *Συριανὴν Ἀκτὴν* (ναί·) *Κόμητα τῆς Κεφαλληνίας* κ.τ.λ. κ.τ.λ

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *22 Μαΐου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ἑσπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. ἔ.)
2. — **Διαγωνισμὸς Λύσεων**, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. ἔ.)
3. — **Δεκάτη Ἑνάτη Κυριακή**, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 20ὸν φύλλον.)
4. — **Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων**, διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
5. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ**, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)
6. — **Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ**, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)

☞ *Λίαν προσεχῶς τὰ ποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Δεκεμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

287. **Λεξίγριφος.**

Εἰς τὰ γράμματα τὸ πρῶτον
Μελανόπεπλός τις Νύμφη τὸ ὑπόλοιπον κατέχει.
Καὶ ὡς σύνολον θὰ εὕρῃς
Ὡραιότατόν τε δένδρον, ποῦ γλυκεῖς καρποὺς [παρέχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Κιραυνοῦ.

288. **Συλλαβόγριφος.**

Φθόγγον μουσικῆς ἐπῆρα,
Ἄρθρον καὶ ἀντωνυμίαν,
Κ' ἔκαμα ἕνα βασιλέα
Παλαιὸν 'ς τὴν Βοιωτίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλίων.

289. **Μεταγραμματισμός.**

Βγάλε Α καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὸ λεπτό,
Ἀπ' ὡραῖο ὀπωρικὸ
Φάρμακο ναρκωτικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσκρου Ἀράκη.

290. **Πυραμίς.**

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς
★ + ★ = Πτηνόν. [Εὐρώπης.
★ ★ + ★★ = Ὄρος ἑλλην. νήσου.
★★★ + ★★★ = Ἀρχαῖος ποιητής.
★★★★ + ★★★★ = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δωδώνης.

281. **Φύδην-Μίγδην.**

ὕτσο-φῦκωο-νῆτ-τρόπα-δός-λίεσθε-τραγβό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ.

292. **Κεκρυμμένον Γνωμικόν.**

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχημάτισε ἀρχαῖον γνωμικόν:

πτῶμα, ἐκάς, νόησις, κῶμος, μηδείς, νωδός, νοήμων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου.

293-297. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

Τάσις, τοῦς, Ἑρμῆς, λῖπος, σανός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Λυτρίας.

298. **Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου.**

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικόν, ὡς ἑξῆς:

★ ★ ★ - ★ ★

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1. Κριτὴς τοῦ Ἅδου. 2. Περιώνυμος ἀρχαία πόλις. 3. Πόλις τῆς Ἰταλίας. 4. Μυθολογικὸν τέρας. 5. Δένδρον ὀπωροφόρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Προσωπείου.

299. **Ἐλλιποσύμφωνον.**

ηε - υε - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρεόλης.

300. **Γρῖφος.**

10 :: :: τὶς ιν τὶς τὶς ὀλ τὶς τὶς τὶς ΡΣ ἄς.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Α. Κουρῆ

Λ Ύ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 15 καὶ 16

179. Λεωνίδας (λέων, Ἴδας.)—180. Ἐριφος-Σέριφος. — 181. Οἰνὰς - οἶνος - ὄνος.

182.
Ε
Ε Σ Ω
Κ Υ Τ Ο Σ
Μ Ε Λ Ι Σ Σ Α
Σ Χ Ο Λ Α Ρ Χ Η Σ

183.
Α Α Α
Ρ Γ Σ
Κ Ν Π
Α Λ Β Α Ν Ι Α
Σ Ν Δ
Ι Τ Ι

184—185. 1. Ἡ νῆσος Α Α Α Πρώτη. 2. Ἡ Θήρα (θύρα.)—186. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων εἶνε τὸ ἄριστον περιοδικόν. — 187. *Ὁ Περίανδρος ἦν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.* (ο περὶ ἂν - δ, ρῶ, ς - ἦν εἰς ἐκ - τῶν - ἑπτὰ σ ο - φοντ- εἰς ἐλ - ἄδω,ς.)

188. Πηγάδι (πῦ, γᾶ, δΐ.)—189. Βρώμη - Ρώμη.—190. Νάρδος - Ἄνδρος.—191. Τὸ ἄροτρον.

192.
Μ (Μόνος...)
Σ Η Μ (ΡώΜΗΣ...)
Μ Η Τ Η Ρ (κόΡΗ ΤΗ Μητρί...)
Μ Η Ν (μΝΗΜα...)
Ρ (ἔΡγα...)

193. 5x3+9:8x25—4+43 = 114.—194. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ο: *Ὄρκος, Υἱός, Γόνος, Κρότος, Ὡραῖος*=ΟΥΓΚΩ.—195. Νενίκηκάς με, Γαλιλαῖε. — 196. *Ἡ σφὴξ εἶνε ἔντομον.* (Εἰς φῖ ξῖ - ναὶ - ἐν τὸ μ' - ἄν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁπόσοι καὶ ἂν εἶναι τὰ λεπτά· ἐὰν ὑπολείπωνται ὀλίγαι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ο εἰδικὸς λαρυγγωτολόγος Ἰατρὸς κ. Μιχαὴλ Παπαδόπουλος μετέφερε τὴν κλινικήν του εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 10Α παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, καὶ δέχεται ἀπὸ 10—12 καὶ ἀπὸ 3—6.

Ἠλλαξα ψευδώνυμον.
Ὡραία Ἀμαζὼν. (Ε, 57)

Ἀνταλλάσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον ἐσωτερικοῦ.—Παναγιώτης Κοκκίνης, Ἰθάκη (Ε, 58)

Ἀνταλάσσω δελτάρια τοπογραφιῶν.—Τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθέντων δέχομαι μέχρι 6 Ἰουνίου. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου, ἔλαβες τὸ ζητουμένον;— Ἀσπάζομαι Χρῖστον Βυζάντιον νέον συνταγματάρχου πυροβολικοῦ ἐγνωρίσθημεν ἐν Ξενοδοχείῳ Ἁγίου Γεωργίου Ἀθήνησι (1902).—Ἤλλαξα διεύθυνσιν.—Δημήτριος Ψύρρας, Γέρα Μιτυλήνης (Turquie) (Ε, 59)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.